

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

B. V. S., spol. s r. o., IČ 49550292
se sídlem Čapkova 301, 250 90 Jirny
zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem
se sídlem Bubeníčková 42, 615 00 Brno

proti
žalovanému

Ministerstvo průmyslu a obchodu
se sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. MPO 15025/22/21200/01000

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na úhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalovaný zahájil dne 22. března 2012 správní řízení o žádosti žalobce o udělení licence k vývozu vojenského materiálu - samonabíjecích pistolí a kulovnic do Gruzie (dále jen „licence“).
2. V souladu s § 16 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), požádal žalovaný Ministerstvo zahraničních věcí (dále jen „MZV“) o vydání závazného stanoviska formou souhlasu či nesouhlasu s udělením licence. Na základě nesouhlasného stanoviska MZV ze dne 17. dubna 2012, čj. 102196/2012-SZBP, dle kterého MZV ze zahraničně politického hlediska nesouhlasí s vydáním vývozní licence žalobci pro předmětnou dodávku do Gruzie, žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 22. května 2012, č.j. MPO 11939/12/07400 o neudělení licence k zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém namítl výhradně nepřezkoumatelnost závazného stanoviska MZV.
3. Ministr průmyslu a obchodu v rámci rozkladového řízení požádal ministra zahraničních věcí o potvrzení či změnu závazného stanoviska MZV. Ministr zahraničních věcí toto stanovisko potvrdil. Protože se ministr průmyslu a obchodu dále neztotožnil s námitkou žalobce, že stanovisko MZV je nepřezkoumatelné, vydal rozhodnutí, kterým rozklad účastníka řízení zamítl a potvrdil rozhodnutí Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. května 2012, čj. 11939/12/07400.
4. Žalobce brojil proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobou, podanou Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) pod sp. zn. 9 A 341/2014, kterou se domáhal zrušení jak prvoinstančního, tak druhoinstančního rozhodnutí. Dne 8. února 2018 vynesl soud rozsudek, kterým původní rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Byť se žalobce domáhal zrušení i prvoinstančního rozhodnutí, soud shledal, že nápravy stanoviska je možné dosáhnout v rámci rozkladového řízení. Uložil ministrovi průmyslu a obchodu, aby znovu posoudil rozklad žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, přitom důsledně vycházel z příslušných ustanovení správního řádu a zákona č. 38/1994 Sb., a vydal nové rozhodnutí ve věci.
5. Ministr zahraničních věcí byl znovu požádán o přezkoumání závazného stanoviska MZV ve smyslu předmětného rozsudku soudu a v reakci na tuto žádost zaslal ministrovi průmyslu a obchodu své stanovisko ze dne 30. dubna 2018, čj. 109200/2018-SZBP, ve kterém mimo jiné uvedl, že MZV setrvává na svém původním závazném stanovisku, včetně podrobného zdůvodnění a jeho doplnění v rámci řízení o rozkladu.
6. Na základě toho ministryně průmyslu a obchodu rozhodla dne 15. srpna 2018 tak, že rozklad se zamítá a rozhodnutí žalovaného ze dne 22. května 2012, č.j. MPO 11939/12/07400 o neudělení licence k zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem se potvrzuje.
7. Žalobce podal žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí ministryně průmyslu a obchodu ze dne 15. srpna 2018 č.j. 20974/12/07400/0100 včetně rozhodnutí, které mu předcházelo, tedy rozhodnutí žalovaného ze dne 22. května 2012. č.j. 11939/12/07400. Dne

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. května 2021 vynesl soud rozsudek čj. 14 A 221/2018-64, kterým napadené rozhodnutí ministryně obchodu a průmyslu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

8. Žalobce dne 8. června 2021 požádal správní úřad, aby probíhající správní řízení o rozkladu v této věci přerušil do doby, než účastník o pokračování v řízení opět požádá. V návaznosti na to bylo dne 28. února 2022 vydáno usnesení č.j. MPO 15025/22/21200/01000 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo původní rozhodnutí o neudělení licence čj. 11939/12/07400 zrušeno a řízení o rozkladu zastaveno a které bylo doručeno dne 1. března 2022 žalobci.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Dle žalobce je napadené rozhodnutí je nezákonné a zcela nepřezkoumatelné.
10. Hlavní námitkou žalobce je, že v průběhu řízení podal žádost o přerušení řízení. Ve smyslu ust. § 64 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu žalobce požádal, aby správní úřad probíhající správní řízení o rozkladu přerušil do doby, než účastník o pokračování v řízení opět požádá. Žalobce je přesvědčen, že měl nárok na to, aby mu bylo vyhověno.
11. V této souvislosti žalobce v obecné rovině připomíná, že dle ust. § 64 odst. 2 správního řádu v řízení o žádosti, přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele. Předmětné ustanovení pro jeho aplikaci konstruuje dvě základní podmínky, a to 1) musí jít o řízení o žádosti a 2) účastník řízení musí požádat o přerušení řízení, přičemž ustanovení dále nijak nedává prostor pro správní uvážení co do možnosti řízení nepřerušit. V předmětném případě pak byly naplněny obě uvedené podmínky, kdy dle názoru žalobce měl správní úřad zákonem jasně vymezenou povinnost řízení přerušit.
12. Žalobce dále připomíná, že v obecné rovině správního řízení je žadatel oprávněn s žádostí disponovat až do okamžiku vydání rozhodnutí a v této době i bez výzvy správního úřadu odstraňovat zjevné vady či nedostatky žádosti.
13. Je přesvědčen, že i přesto, že původní žádost byla kompletní, měla zákonem požadované náležitosti a k datu svého podání neobsahovala žádné vady, tyto vady nyní obsahuje. Vady přitom nevznikly v důsledku jednání žalobce, ale naprosto nezávisle na jeho vůli. Předmětnou vadou je pak v žádosti uvedená doba platnosti licence, kdy tato v nynějším správním řízení, po výše uvedených zrušeních zamítavých rozhodnutí MPO, nemůže vést ke kladnému vyřízení žádosti. K tomu je opět nutno podotknout, že k tomu došlo bez přičinění žalobce.
14. Za protizákonný pak žalobce označuje postup, kdy mu bylo upřeno právo výše uvedené vady odstranit, a to zejména s odkazem na § 45 odst. 2 správního řádu.
15. Za nezákonný pak žalobce označuje rovněž postup správního úřadu v této věci, který se odvolává na ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť tento umožňuje řízení o žádosti zastavit pouze v případě, kdy se žádost stala zjevně bezpředmětnou. K tomu podle žalobce nedošlo a vada, která dle názoru MPO měla založit zjevnou bezpředmětnost žádosti dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, je vadou snadno odstranitelnou.

16. Žalobce považuje za zcela nemyslitelné, aby takto odstranitelná vada zakládala důvod k zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, a správní úřad tedy dle názoru žalobce vysoce nad právní rámec překročil limity správní diskrece mu umožněné v případech posuzování důvodů zastavení správního řízení dle výše uvedeného ustanovení. Tím také porušil zásadu zákonnosti a zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, kdy správní úřad v podstatě rozhodoval volnou úvahou nezávislou na hmotném právu, které vystavělo aplikaci uvedeného ustanovení poměrně striktní limity.
17. Výše uvedenou argumentaci žalobce podpořil odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. října 2010, č.j. 5 As 62/2009 – 68 a zdejšího soudu ze dne 30. března 2009, č. j. 10 Ca 15/2009 – 49.
18. Závěrem žalobce uvedl, že pokud by soud svým rozhodnutím uvedený nezákonný postup žalované aproboval, pak do budoucna bude ochrana žadatelů v rámci soudního přezkumu v podstatě vyloučena, neboť i v případě úspěchu žadatele před soudem žalovaný následně okamžitě správní řízení zastaví, neboť v době probíhajícího soudního přezkumu zamítavého rozhodnutí prakticky vždy uplyne doba navrhované platnosti licence.
19. Žalobu zakončil konstatováním, že v daném případě vzniká specifická situace, když žalobce považuje za nezákonnou jen část napadeného rozhodnutí žalovaného a to tu část, kdy tento řízení zastavil. Výrok o zrušení rozhodnutí nalézacího správního úřadu považuje žalobce za správný.
20. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě neztotožnil s tvrzeními žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné a zcela nepřezkoumatelné.
21. Podle názoru žalovaného staví žalobce svoji žalobu zcela mylně na tvrzení, že žádost v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného trpěla vadou, k jejímuž odstranění měl žalovaný žalobce vyzvat.
22. Zdůraznil, že ona „vada žádostí“ vznikla tak, že uplynula požadovaná doba platnosti licence k provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem, kterou sám žalobce navrhl. V té souvislosti citoval žalovaný rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, sp. zn. 4 As 355/2021 - 41.
23. Žalovaný dále uvedl, že tvrzení žalobce o tom, že opakovaně v minulosti požadoval, aby plánovanou dobu platnosti licence mohl stanovit nikoliv pevným datem, ale dobou následující po právní moci licence, nemají oporu ve správním spise, neboť nic takového z něj nevyplývá a žalobce tato svá tvrzení nikterak nedoložil.
24. Dále žalovaný konstatoval, že žádost o licenci musí z důvodů § 15 odst. 5 zákona č. 38/1994 Sb. obsahovat i konkrétní datum, které respektuje smluvní vztah, k němuž se žádost o licenci vztahuje, jakož i vůli smluvního státu přijmout vojenský materiál na své území v určitém předem vymezeném časovém období vyjádřenou v dokladu o konečném užití. Žádost o licenci musí totiž být doložena *„návrhem na uzavření smlouvy anebo uzavřenou smlouvou s tím, že tyto doklady musí obsahovat přesnou specifikaci vojenského materiálu včetně uvedení jeho množství.“*
25. Jestliže žalobce dále ve své žalobě rozporoval, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou, pak toto jeho tvrzení je v rozporu se závěry jak zdejšího, tak i Nejvyššího správního soudu, na něž žalovaný odkázal. Ostatně právnímu zástupci žalobce musí být tyto závěry soudů známy, neboť byl v těchto řízeních postaven právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26. Pokud jde o tvrzení žalobce týkající se podání žádosti o přerušení řízení, žalovaný konstatuje, že nelze přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný musí vždy bez dalšího žádosti o přerušení vyhovět, a to i za situace, kdy se žádost stala zjevně bezpředmětnou, i s odkazem na odbornou literaturu. To podepírá i odkazem na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. listopadu 2010, č. j. 11 A 13/2010-25.
27. Při jednání dne 25. 10. 2023 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí o rozkladu, tak jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

28. Žaloba byla městskému soudu doručena 30. dubna 2022, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Žaloba není důvodná.
30. Městský soud se především zabýval žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, protože případná nepřezkoumatelnost by bránila věcnému přezkumu rozhodnutí a samočinně by vedla k jeho zrušení soudem.
31. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy.
32. Nyní napadené rozhodnutí soud prozkoumal a shledal, že kromě samotného výroku o zastavení řízení (a zrušení prvostupňového rozhodnutí) obsahuje odůvodnění, v němž žalovaný označil judikáty správních soudů, jimiž se při svém rozhodování řídil a z nichž napadené rozhodnutí vychází. V závěru pak obsahuje konstatování o tom, že bylo-li by v roce 2022 vyhověno žádosti o udělení vývozní licence s dobou platnosti do 30. 12. 2012, práva plynoucí z takové licence by žalobce již nemohl konzumovat; proto tato žádost pozbyla smyslu. Soud tedy dospěl k názoru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, jelikož obsahuje srozumitelné a relevantní důvody právě pro ten závěr, ke kterému v něm žalovaný dospěl.

33. Dále se městský soud vypořádal s námitkou vytykající správnímu úřadu zastavení řízení s odkazem na ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy proto, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou, ačkoliv vada, která podle názoru Ministerstva průmyslu a obchodu měla založit tuto zjevnou bezpředmětnost žádosti, je vadou snadno odstranitelnou.
34. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu „Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.“
35. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou, s tím, že v projednávané věci se vůbec nejednalo o „vadu žádosti“, jak se žalobce domnívá.
36. Za vadu podání, resp. žádosti, se obecně považuje zejména to, když žádost buď je zcela nebo zčásti nesrozumitelná (tedy není zřejmé, čeho se jí žadatel domáhá), nebo když žádost neobsahuje předepsané či nezbytné náležitosti ať již formální nebo věcné povahy, případně jsou-li údaje v žádosti shledány nepřesnými či nepravdivými, anebo není-li doplněna o předepsané či nezbytné podklady.
37. Ve všech takových případech lze dosáhnout nápravy stavu tím, že správní orgán účastníka řízení na tyto vady upozorní a vyzve jej, aby žádost upravil či opravil, aby chybějící náležitosti doplnil, případně je nahradil věcně správnými, anebo aby žádost doplnil o potřebné podklady.
38. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce žádal o vydání licence, jejíž náležitosti upravuje zákon č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů, v ust. § 15 odst. 3.
39. Podle této normy *Žádost o udělení licence podle § 14 odst. 2 musí obsahovat*
- a) *obchodní firmu nebo název a sídlo žadatele,*
 - b) *identifikační číslo žadatele,*
 - c) *obchodní firmu nebo název a sídlo, nebo jméno, popřípadě jména, příjmení a místo podnikání zahraničního smluvního partnera, popřípadě tuzemského smluvního partnera,*
 - d) *číslo povolení k provádění obchodu s vojenským materiálem,*
 - e) *číslo, případně položku nebo podpoložku kombinované nomenklatury celního sazebníku^{3a}),*
 - f) *název vojenského materiálu podle seznamu vojenského materiálu a jeho množství, u významného vojenského materiálu podle § 20 dále evidenční nebo výrobní čísla, pokud byla přidělena,*
 - g) *navrhovanou dobu platnosti licence,*
 - h) *název státu,*
 - 1. *ze kterého má být vojenský materiál dovezen v případě jeho dovozu pro konečného uživatele na území České republiky,*
 - 2. *ze kterého má být vojenský materiál dovezen, a dále název státu, na jehož území se nachází konečný uživatel vojenského materiálu, v případě jeho dovozu na území České republiky a následného vývozu, nebo*
 - 3. *na jehož území se nachází konečný uživatel v případě vývozu vojenského materiálu,*

4. *ve kterém má být vojenský materiál nakoupen, a dále název státu, na jehož území se nachází konečný uživatel vojenského materiálu v případě, že tento nebude dovezen na území České republiky,*

i) účel zahraničního obchodu s vojenským materiálem s uvedením informace, zda se jedná o obchod ve smyslu § 2 odst. 2,

j) nabídkovou nebo smluvní cenu za jednotku množství vojenského materiálu v Kč a celkovou cenu v Kč,

k) obchodní firmu nebo název a sídlo, nebo jméno, popřípadě jména, příjmení a místo podnikání konečného uživatele,

l) geografický název a souřadnice místa uložení vojenského materiálu omezeného mezinárodní smlouvou na území České republiky před vývozem nebo po dovozu, je-li předmětem smlouvy vojenský materiál významný ve smyslu § 20 odst. 4.

40. Ze spisu je rovněž zřejmé, že iniciální žádost obsahovala předepsané náležitosti, jmenovitě tedy datum navrhované doby platnosti licence – do 30. 12. 2012.
41. V tomto směru tedy byla žádost perfektní a nebyl důvod k tomu, aby ji žalobce upravoval, opravoval či doplňoval; tedy jinak vyjádřeno - nepřicházelo v úvahu odstraňování vad žádosti ohledně navrhované doby platnosti licence. Původně uvedené datum navrhované doby platnosti licence bylo v žádosti uvedeno srozumitelně a především bezrozporně: vadným v tomto ohledu by naopak bylo datum označující den, který v okamžiku podání žádosti byl již minulostí, případně datum označující den, který v kalendáři vůbec neexistuje.
42. Dále je ze spisu zřejmé, že o žádosti rozhodlo Ministerstvo průmyslu a obchodu dne 19. srpna 2014, kdy ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí ministerstva ze dne 22. května 2012, jímž nebyla licence udělena.
43. Je tedy zřejmé, že již prvotní pravomocné rozhodnutí o žádosti bylo vydáno poté, co minulo datum navrhované doby platnosti licence. Tím více se to pak týká všech dalších rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu v projednávané věci, jakož i rozsudků Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.
44. Tento stav věci však podle názoru soudu nepředstavuje „vadu žádosti“, jak se domnívá žalobce, ale znamená právě skutečnost, že plynutím času se původní žádost stala bezpředmětnou. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se tak stalo nikoliv z vůle žalobce.
45. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže řízení o žalobcově žádosti zastavil právě pro její bezpředmětnost.
46. Oporou pro tento závěr je i dřívější judikatura správních soudů, z níž městský soud pouze odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 22. dubna 2022, č. j. 4 As 355/2021 – 41 v němž se mimo jiné uvádí: „V nyní posuzovaném případě se v průběhu času stala žádost stěžovatele zjevně bezpředmětnou. Ani eventuelní vyhovění žádosti by stěžovateli nic nepřineslo, nijak by se to nepromítlo v jeho právním postavení. Vskutku již uběhl termín, na který stěžovatel požadoval udělení předmětné licence k vývozu vojenského materiálu (v okamžiku řízení před žalovaným už uběhlo více než 13 let od původně požadované doby trvání licence). I kdyby tedy žalovaný původní žádosti stěžovatele a v ní uvedené době platnosti licence vyhověl, pro stěžovatele by tato skutečnost neměla jakýkoli význam, a to nejen vzhledem k neaktuálnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tohoto časového údaje, ale též vzhledem ke změně povolovacího režimu pro vývoz vojenského materiálu souvisejícího se vstupem Bulharska do Evropské unie.“

47. *„Na právě vysloveném závěru nemůžou ničeho změnit ani polemika stěžovatele, že neaktuálnost navržené doby platnosti licence představovala odstranitelnou vadu žádosti a žalovaný měl stěžovatele vyzvat dle § 45 odst. 2 správního řádu k jejímu odstranění. Předně nelze přisvědčit stěžovateli, že by žádost stěžovatele o udělení licence neměla v době vydání napadeného rozhodnutí zákonem požadované náležitosti. Náležitosti žádosti stanovené v § 15 zákona o zahraničním obchodu, zejména s ohledem na požadavek uvedení navrhované doby platnosti licence ve smyslu § 15 odst. 2 písm. g) zákona o zahraničním obchodu, stěžovatel svojí žádostí splnil, přičemž na neaktuálnost navržené doby platnosti licence v důsledku běhu času nelze nahlížet jako na absenci navržené doby ze strany stěžovatele, která by skutečně představovala odstranitelnou vadu ve smyslu § 45 odst. 2 s. ř. s. V posuzovaném případě stěžovatel v žádosti specifikoval konkrétní dobu platnosti licence, a požadavkům na obligatorní náležitosti žádosti o udělení licence ve smyslu § 15 odst. 2 zákona o zahraničním obchodu tedy dostál. Nebylo tak povinností žalovaného vyzývat stěžovatele k úpravě tohoto návrhu pouze s ohledem na neaktuálnost původně navržené doby.“*
48. *„Stěžovateli nic nebránilo požádat o prodloužení termínu platnosti licence i v průběhu dalšího řízení, poté co byla věc vrácena žalovanému rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 8 A 127/2015. V závěru tohoto rozsudku přitom městský soud konstatoval, že pokud by Licenční správa měla v dalším řízení opětovně rozhodovat o žádosti stěžovatele časově limitované na dobu platnosti licence do 28. 2. 2006, bude muset s ohledem na to, že stěžovatelem navržená doba platnosti licence dávno uplynula, předmětnou žádost vyhodnotit jako žádost zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Závěr žalovaného ohledně zastavení řízení lze tedy stěží označovat za překvapivý, když se řídil právním názorem soudu, jenž byl stěžovateli dobře znám.“*
49. *„Žalovaný nepochybil, pokud řízení ve věci žádosti stěžovatele o udělení licence zastavil dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Jak bylo nastíněno výše, žalovaný, jakož i městský soud, plně respektovali zákonem stanovené podmínky pro zastavení řízení, nedošlo tedy k porušení zásady zákonnosti ani enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí.“*
50. *Výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je pak plně v souladu s ustálenou judikaturou tohoto soudu, obsaženou např. v rozhodnutí místního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 8 A 127/2015 – 60 a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 10 As 84/2021-31.*
51. *Jinak vyjádřeno, žalobce v aktuálním případě již opakuje argumenty, jež už byly ve skutkově obdobných případech judikaturou vyvráceny a nelze jim přisvědčit. Uběhlá presumovaná doba platnosti není odstranitelnou vadou, ale naopak právní skutečnost, která znemožňuje, aby bylo využíváno oprávnění přiznané touto licencí, neboť toto oprávnění bylo přiznáno za okolností, které se mohly změnit a bude je třeba nově posoudit. Soud se tak musí ztotožnit s názorem žalovaného, že doba, pro níž žalobce (či obecně žadatel) o udělení licence žádá, je třeba považovat za de facto esenciální náležitost a předpoklad jejího udělení.*
52. *Pokud žalobce má zájem i nyní realizovat obchod, kvůli němuž si v roce 2012 žádal o licenci, bude muset absolvovat nové správní řízení.*

53. Vycházejí z výše uvedených závěrů městský soud neshledal důvodnou žalobní námitku spočívající v názoru, že vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení na žádost, měl žalobce právo s řízením disponovat a správní orgán byl povinen řízení v reakci na jeho žádost přerušit.
54. Ze spisu je zřejmé, že žalobce podáním ze dne 8. 6. 2021 požádal Ministerstvo průmyslu a obchodu podle ust. § 64 odst. 2 ve spojení s ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, aby správní orgán řízení o rozkladu přerušil, a to do doby, než žalobce o pokračování v řízení opět požádá.
55. Soud takto kategorické interpretaci žalobce nemohl přisvědčit.
56. Podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu „*V řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.*“
57. V obecnosti samozřejmě platí, že správní orgán v řízení na žádost má povinnost vyhovět žadateli, pokud ten požádá o přerušení řízení. Na druhé straně, už komentář k správního řádu (který ostatně zmiňuje též žalovaný), jasně říká: „...*mohou existovat případy, kdy nebude žádosti o přerušení řízení vyhověno. Nevyhovění takové žádosti (byť zákon hovoří o nutnosti tak učinit) by podle našeho názoru mohlo být odůvodněno například potřebou provést v řízení určité neodkladné či neopakovatelné úkony nebo též (a to zejména u opakovaných žádostí) tím, že s ohledem na § 64 odst. 4 není dán reálný důvod pro přerušení řízení (pokud by bylo z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení, a jde tedy o zřejmé zneužití práva).*“ (In: Jemelka L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C.H.Beck, 2019, s. 400-401).
58. Soud k tomu konstatuje, že přerušení řízení o žádosti i na žádost účastníka je úkonem v řízení, přičemž obecně platí, že správní orgán v řízení, které vede, koná tak, aby bylo dosaženo jeho účelu a smyslu, a to v stanoveném, resp. věci přiměřeném, čase. Není tedy akceptovatelné, aby správní orgán například vykonával úkony, které - byť samy o sobě legální - by v kontextu vedeného řízení byla samoúčelné, nepředstavovaly by postup ve věci, a v podstatě by bránily dovedení řízení k řádnému ukončení.
59. Takto je třeba nahlížet i na realizaci úkonů účastníka řízení, tedy včetně rozhodnutí o přerušení řízení na žádost účastníka.
60. Jakkoliv obecně platí, že na požádání žadatele správní orgán přeruší řízení vedené o žádosti, má takový úkon smysl jen tehdy, pokud směřuje k dosažení cíle řízení.
61. V projednávané věci tomu tak ale nebylo. Jak je vyloženo výše, v okamžiku, kdy minulo datum 30. prosince 2012, které žalobce v žádosti o licenci uvedl jako datum navrhované doby platnosti licence, pozbyla jeho žádost relevance a bylo na místě řízení o ní právě z důvodu její bezpředmětnosti zastavit. Na tom nic nemění ani skutečnost, že ministr průmyslu a obchodu poté, kdy Městský soud v Praze zrušil předchozí rozhodnutí o rozkladu, takto nepostupoval a opět potvrdil rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu o neudělení licence; městský soud poukazuje na to, že předmětem přezkumu na základě aktuální žaloby je pouze a právě rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 28. února 2022.
62. Za daného stavu věci by tedy bylo přerušení řízení – byť k žádosti žalobce – zcela irrelevantním úkonem, který by nijak nesměřoval ke konečnému vyřízení věci. Žádost o přerušení řízení, resp. samo takové přerušení, nemohlo nijak přispět k věcnému vyřízení žádosti, protože žádný z těchto úkonů nemohl odstranit fakt bezpředmětnosti žádosti o

licenci a z toho vyplývající nutnosti řízení o ní zastavit. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže žádosti žalobce o přerušení řízení nevyhověl, resp. bez dalšího rozhodl tak, že rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. 5. 2012 zrušil a řízení o žádosti o licenci zastavil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Městský soud v Praze tedy dospěl na základě všech shora uvedených skutečností k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
64. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.